

Letna plača 2 gold.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

☪☪

☪☪ Delaj, nabiraj, pomnožuj. ☪☪

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

☪☪

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Spomladni pregled. — Kako sem čebelariti začel. — Dopisi. — Naznanilo.

Spomladni pregled.

O začetku spomladi začne čebelar svojo potovanje do čebelnjaka. Koliko stokrat bo letos prehodil ta pot? Kdo mu vé povedati? Nikdo; tudi sam ne. Pač bo mogel mnogokrat iti zaradi potrebe, gotovo bo šel pa še večkrat iz lastnega nagiba zaradi veselja. Oglejmo si danes delo čebelarjevo na spomlad.

Kadar po sv. Jožefu, ktereга marsikteri čebelarji težko čakajo, solnce začne toplo in prijazno sijati, ne morejo biti več niti čebelice v panju, niti čebelar v hiši. V panju je po zimskem počitku, kakor v hiši po spanji. V hiši je mnogo reči v neredu, sem ter tje smeti — treba je vse lepo pospraviti ter na svoj kraj dejati. Tako je na izletnici polno voščenih drobljancev, tú in tam mrtve čebele in potuhnjeno skoraj da v vsakem kotiču kak črv. Čebele sicer pridno pometajo, snažijo in pospravljajo, pa mnogokrat ne morejo vsemu kaj. Tú se začne prvo delo za umnega čebelarja. On svojim ljubljencam pomaga iznositi mrtve, pokončati črva ter osnažiti ves panj. Mnogo dela prihrani tako čebelam; veselé se snage toliko pridniše izletavajo ter donašajo hrano mlademu zarodu. S pometanjem je prvo spomladno delo čebelarja končano.

Kadar postane vreme toplejše, da se prehlajenja za zalego ni bati, nastopi drugo delo za umnega čebelarja. Kakor je na spomlad navadno novačenje za nove vojake, tako naj bo novačenje tudi v čebelnjaku — izberanje zmóžnih delalcev za poletje. Naj pred umen čebelar pregleduje z bistrim očesom izlet čebel, posluša njih glas, veseli ali žalostni ter opazuje vse njih obnašanje. Že samo iz tega bo vedil skoraj da natanko soditi, kako je z njegovimi panji in delalci. Tako opazovanje nekaj dni je drugo spomladno delo umnega čebelarja.

Zadnje delo o začetku spomladi bodi o jstro preiskovanje vsih panjev. Tú se še marsikaj pokaže, kar je čebelar po opazovanji zgrešil. Marsikteri panj ima prestaro ali sicer kakor si bodi pokvarjeno matico, katero je

treba nadomestiti z rodovitno. Če je panj zraven še malo čebeln, je boljše čebele drugim panjem dodati, kakor jim rodovitno matico preskrbljevati. Enako tudi ne kaže takemu panju dajati zalege, da bi si iz nje matico sam spodredil. Preden bi bila nova matica oplodena ter panju k pridru, bo slab panj še polovico čebel zgubil ter poginil. „Tako dejanje, pravi dr. Živanski, so igrače (modrovanje) začetnikov, ki se izmed stokrat devet in devetdesetkrat v škodo čebelarjevo izidejo.“

Enako ne kaže malo čebelnemu panju zalege dajati, če ima mlado rodovitno matico, da bi se več čebel spodredil. Boljše je matico za prihodnje potrebe ohraniti, čebele pa med druge panje razdeliti. Ko bi imel kdo zalego gojiti, bi je mlada matica že dovolj zalegla. To bi le kazalo, če panj vendar ni preslaboten, ampak saj srednje čebeln. Tudi tú velja za roje, kakor na jesen za méd, da namreč le močen panj kaj vrže, slab nikoli nič — je čebelarju le za priglavo in škodo.

Plesnjivo ali prestaro satovje naj se kolikor mogoče odstrani; zlasti pa je potrebno osnažiti, ali tudi zavreči od črva preprežene sate. Enako naj se odstrani vse trotovno satovje. Panju naj se po čebelnosti večji ali manjši prostor pusti in zato okence do satovja pomakne. Da se notranja skončnica ali okence odmika po napredovanji panja, se umé samo po sebi.

Tako posnažen in oskrbljen panj bo, če le vreme ugodno, gotovo veselo delal in naglo napredoval; neposnažen in neoskrbljen panj pa bo enako zaostajal. In vendar je mnogo gospodarjev, ki svoji živini hlev pač izkldajo in posnažijo, čebele pa v vsi nesnagi pustijo. Čebelarji, nikar tako! Kjer hočemo žeti, povsod moramo delati. Res je sicer, da si bodo čebele bolj in pred panj osnažile, kakor si goveda hlev izkldale, vendar ni vse eno, kako se čebelar do svojih čebelic na spomlad zadrží.

Da je treba panje, ki nimajo zadosti hrane, skrbno pitati, zlasti pa o slabem vremenu, vé vsak čebelar in nam je menda komaj treba opomniti. Čebele potrebujejo zdaj zarad nastavljene zalega mnogo več hrane, kakor po zimi; če jim čebelar ne pomaga, se mu prav lahko zgodi, da mu že na spomlad marsikteri panj zaspí.

Kadar postane vreme toplejše, kje v sredi aprila, se začne pitanje na dobiček. Ker smo že o tem večkrat govorili, naj zadostuje danes to le opomniti.

Kako sem čebelariti začel?

Janez L. krojač.

(Sklep.)

Komaj pa je živalica v moji roki, bodi si, da sem bil sam kriv, ali da so jo oče malo pritisnili (v svoji neumnosti sem jih poslednjega dolžil), vgriznila me je, kakor stekel pes in jaz — sem malo manj cvilil, kakor od steklega psa popaden. Smehljaje mi oče želo iz dlani potegnejo, rano iztisnejo, dobro z medom namažejo in rekó, jo pridno

izsésati ter mi poslednjič obljubljeni jabelko podadijo. Nevem, kaj me je bolj očaralo méd ali jabelko; toliko vem, da sem na vso bolečino pozabil ter z veseljem materi jabelko kazat nesil. Roka je sicer malo otekla, pa drugi dan je bilo vse pozabljeno. Tako sem izvršil prvi izpit za čebelarstvo. Vse zimice sicer še nisem mogel pregnati, kadar sem se čebelnjaku bližal, pa bila je vendar veliko manjša, kakor prejšnje čase.

Bilo je nekako dve leti po prvem izpitu in jaz blizo osem let star. V šolo sem že hodil in kadar so učenik kaj od čebele omenili, sem si mnogo domišljeval, da kaj vem ter druge zaničvaje pogledoval, ker sem sèm ter tje kako čebelno želo prestregel in vendar še živel. Ravno pridem enkrat iz šole; ko me oče od dalječ zakličejo, rekoč: „Dečko, ti rad skačeš in plezaš, pokaži danes, kako znaš“. Malo sumljivo se mi je tako zahtevanje zdelo, ker plezal sem res rad za vsakem gnjezdom, oče pa so mi vselej branili, vendar hitro bukve na trato položim ter prašam, na katero drevo naj za gnjezdom plezam. Al naglo mi ves pogum vpađe, ko mi pokažejo na vršičku visokega drevesa viseči roj, kterega naj bi jaz otresel. Vse sem poskušal, kakor nekđaj Mojzes, ki je imel Izraelce iz Egipta voditi; da je drevo predebelo, previsoko, pregladko, da bi se šibka veja znala vlomiti i. t. d. Oče le zmajujejo ter mi obetajo naj pred pet lepih jabelk, po kterih se vé da mi je o Kresu srce poželelo; vse premisljike (bili so le izgovori) bi bil premagal, naj bi le presnete čebele žela ne imele! Oče so mi vse to na obrazu brali ter pravijo: „Veš kaj, Janezek! če greš po roj, naj bo tvoj, in ves méd kar ga bo nanesel“. Panj moj, ves méd moj! Skušnjava je bila prevelika, da bi jo osemletni deček mogel premagati. Plezam previdno, da bi me kje čebele ne zapazile, strastno vejo stresem ter bežim nazaj, kakor bi gorelo za menoj. Že sem blizo zadnje veje in se veselil svojega poguma, znabiti pa še bolj jabelk in roja, ko me čebela na roko piči, kmalo druga na všeso in za nameček še tretja v nos. Oj strah in groza, kar naprej nisem mogel! Ravno premišlujem, če bi kar padel, ali počasno doli plezal!

Ker sem se bal, da bi se s preveliko naglico še ne vbil, sem si izvolil zadnjo bolj počasno pot. Oče žela iskaje, se mi smejaajo ter tolažijo, da bo kmalo boljše. Veselé se obilne plače, bi bil na roko in všeso še pozabil, ali moj vbogi nos — zhajal je, kakor vmesen hlebec pred peko. Tisti dan popoldne nisem mogel v šolo. Drugi dan pa je bilo vse pozabljeno. Tako sem prestal drugi ojster izpit, tedaj se nisem več tako čebelnjaka ogibal, kakor pred.

Svoj panj sem hodil vedno ogledovat pred šolo in po šoli, dokler mi niso oče prepovedali obetaje, da bodo že sami vse preskrbeli. Dobil sem na jesen lep roj in še nekaj medú. Da sem svojega medú enkrat do sitega se najedel, mi smete verjeti. Rastel sem potem na starosti, kakor drugi otroci, rastla je z menoj pa tudi ljubezin do čebelic', kakor pri mojih vrstnikih ne. Iz dveh panjev sem drugo leto dobil pet rojev, število panjev po ugodni ali neugodni letini se je množilo ali zmanjševalo, veselje pa je prihajalo vedno večje. Zđaj čebelarim že 40 let ter sem r. očetu prav hvaležin za vcepljeno ljubezin do čebelic. Res obo-

gatil zraven nisem, mnogokrat pa vendar s pridelkom plačal davke ali kaj družega potrebnega za hišo omislil. Obvarovalo me je čebelarstvo marsikaj hudega, ki pride navadno po pohajkovanji in vasovanji; veselje pa, ki sem ga zraven užival, bi mi ne bilo po nobeni ceni naprodaj.

Pred dvema leti sem še z novim panjem poskusil in veselje se je podvojilo. Le škoda, da nisem pred za premakljive satnike vedil, ker siv starček že ne bom mogel dolgo čebelariti.

Če sem Vas malo z zanikernim popisom nadleževal, ne zamerite; storil sem le zato, ker tudi svojim bližnjim želim s čebelarstvom enako veselje.

Dopisi.

Ker nam prostora pomanjkuje, bomo navadne dopise le skupno objavili; dopise pa, ki prinašajo kako skušnjo, ali kaj družega zanimivega, bomo radi tudi za naprej popolno priobčili.

Danes imamo le vesele dopise z Gorenjskega, Dolenjskega in Štajarskega. Vsi nam poročajo, da so čebele prav srečno prezimile, in da skorej prav nič mrličev ni bilo. Dasiravno je bilo malo lepih, posebno ugodnih dni, se je vendar v marsikaterih panjih nov, spomladni méd vidil. Trote je nekdo zapazil že konec sušca ter se nadejal prav zgodnjih rojev. Enako se nam poroča z Ljubljanske okolice. Tudi tú nam je nekdo od trotov tako zgodaj pripovedoval, da smo mu komaj verjeli. Bog daj čebelarjem že enkrat dobro letino! V pospeh čebelarstva bi mnogo pomagalo.

Naznanilo.

Zarad raznih okoljšin in zadržkov nam je še le danes mogoče prvo polo „Navoda“ razposlati. Prosimo, da nam udje ne zamerijo; obetamo resnično poboljšanje! Za mesec april in maj izide list o pravem času in spet cela pola „Navoda“.

Sploh prosimo, da udje blagovolijo letos zavolj neredne razpošiljatve malo poterpeti. Obračamo, kakor moremo, da bi delo cenejše stalo, pa pri vsem tem se nam obeta velika doplača — plača za vse iztise, kar jih bo čez število udov natisnjenih. Vendar mora biti nekaj iztisov za prihodnje čase, ker pozneje bi ponatis še več stal in knjižico mnogo bolj podražil.

Ker list in knjižica ne donašata vsakdanjih novic, ampak imate tudi za poznejše čase svojo veljavo, upamo da nam udje ne bodo toliko zamerili.